

## DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf. III. 30.697/2015/6. szám

A Debreceni Ítéltábla a felperes neve (felperes címe) képviselőjében eljáró dr. Tóth Gyöngyi jogtanácsos által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a másodfokú eljárásban a dr. Bagossy Attila József ügyvéd (ügyvéd címe) és dr. Gyebnár András ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt indult perében a Debreceni Törvényszék 2015. szeptember 15. napján kelt, 1.G.40.047/2015/11. számú ítélete ellen az alperes részéről 12. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - a 2016. március 22. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 5000 (Ötezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

Az elsőfokú bíróság az állami adóhatóság keresete alapján indult perben meghozott, fellebbezett 11. sorszámú ítéletében megállapította, hogy az alperes az É-S. Kft. „f.a.” ügyvezetőjeként az ügyvezetői feladatait a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látta el, és ezzel összefüggésben megghiúsította a felperes 40 432 914 Ft összegű követelésének teljes mértékben történő kielégítését.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül helyezzen letétbe a Debreceni Törvényszék Gazdasági Hivatalánál 40 432 914 Ft vagyoni biztosítékot, és 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 20 000 Ft perköltséget, az államnak pedig felhívásra fizessen meg 36 000 Ft le nem rótt eljárási illetéket.

Az ítélet indokolásában megállapított tényállás szerint az alperes az É-S. Kft. megalakulásától kezdve önálló cégjegyzésre jogosult vezető tisztségviselője és egyedüli tagja is volt a cégnek.

A társaság közzétett beszámolóinak adatai szerint a Kft. 2011. december 31. napján 3 161 000 Ft pénzeszközzel, valamint 2 758 000 Ft összegű rövidlejáratú kötelezettséggel rendelkezett, míg 2012. december 31. napján az 51 023 000 Ft pénzeszköz mellett 38 470 000 Ft összegű rövidlejáratú kötelezettsége volt feltüntetve.

A felperes 2013. április 21. napján előterjesztett, 32 393 749 Ft összegű adótartozás megfizetésére indított végrehajtási eljárás eredménytelenségére alapított kérelme alapján a bíróság megállapította az É-S. Kft. fizetéseképtelenségét, az adós felszámolási eljárása 2013. július 3. napján indult meg.

Az alperes a felszámolási eljárásban nem teljesítette a Cstv. 31. §-ában meghatározott irat- és vagyonátadási kötelezettségét. Az adóellenőrzési eljárásban tett nyilatkozata szerint az iratanyagot

2013. augusztus 23. napján ellopták a ... megyei megbízottja autójából. A B.-i Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztályának .../.../2013.bü. számú, a feljelentés elutasításáról rendelkező határozata szerint az alperes megbízottjának elmondása szerint az iratokat a közterületen, nyitott állapotban hagyott járműből lopták el.

A felperesnek a felszámolási eljárásban 40 432 914 Ft összegben bejelentett hitelezői igényét a felszámoló nyilvántartásba vette.

A felperes a keresetében a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésére hivatkozással annak a megállapítását kérte, hogy az alperes az É-S. Kft. vezető tisztségviselőjeként a társaságot fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetői feladatait nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látta el, és ezáltal meghíúsította a felperes 40 432 914 Ft összegű követelésének a teljes mértékben történő kielégítését.

Kérte az alperes kötelezését arra, hogy helyezzen el a hitelezői követelésével egyező vagyoni biztosítékot a bíróság letéti számlájára.

Kereseti állítása szerint az adósnál a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet legkésőbb a felszámolási eljárás iránti kérelem benyújtásának időpontjában, 2013. április 11. napján bekövetkezett, mivel az adóellenőrzési eljárásban 2014. április 8. napján felvett jegyzőkönyv szerint az alperes úgy nyilatkozott, hogy a 2012. december 31. napi zárás szerint az adós tulajdonában álló 51 023 000 Ft pénzeszközből a felszámolási eljárás kezdetekor már csupán 10 000 Ft állt rendelkezésre, és a különbözet felhasználására vonatkozóan az alperes nem tudott nyilatkozni.

Az alperes a per első érdemi tárgyalásán szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg, érdemi védekezést nem terjesztett elő, ezért az elsőfokú bíróság a Pp. 136. §-a alapján bírósági meghagyással a keresettel egyezően megállapította a felelősségét, és kötelezte a felperes követelésének összegével egyező biztosíték letétbe helyezésére.

Az alperes az ellentmondása folytán folytatott eljárásban, azonban az elsőfokú bíróságnak a jogkövetkezményekre történő figyelmeztetése ellenére nem gondoskodott a megszűnt jogi képviselte pótlásáról. Személyesen előterjesztett érdemi védekezésében arra hivatkozott, hogy a felszámolási eljárást befejező végzés szerint az ellene indított büntetőügyben eljáró hatóság megszüntette a nyomozást, ezért álláspontja szerint okafogyottá vált a polgári peres eljárás is.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét megalapozottnak találta.

Döntése indokolásában elsődlegesen arra mutatott rá, hogy a jelen perben a Pp. 73/A. § (1) bekezdése értelmében kötelező a jogi képviselő, ennek hiányában a fél perbeli cselekménye és nyilatkozata hatálytalan a Pp. 73/B. § (1) bekezdése szerint. Az elsőfokú bíróság az alperest felhívta a jogi képviselő pótlására a jogkövetkezményekre történő figyelmeztetéssel, felhívása azonban eredménytelen maradt, ezért az alperes nyilatkozatait a Pp. 73/B. §-a értelmében a bíróság nem vehette figyelembe.

Az elsőfokú bíróság a felperes által becsatolt okirati bizonyítékok alapján a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti felelősség megállapításának tényállási elemeit megállapíthatónak találta: igazolt volt az alperes vezető tisztségviselői minősége, a felperes hitelezői igényének összege, az adós gazdálkodó szervezet felszámolási eljárásának ténye és annak kezdő időpontja, valamint az is, hogy az alperes nem teljesítette a Cstv. 31. § (1) bekezdés a) - d) pontjaiban rögzített irat- és vagyonátadási kötelezettségét. Az alperesnek ez a mulasztása pedig alapot ad a Cstv. 33/A. § (3) bekezdése szerinti vélelem alkalmazására, amely a bírói gyakorlat szerint a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében meghatározott tényállás valamennyi elemére kiterjed.

Az alperes a Cstv. 33/A. § (3) bekezdésében szabályozott mentesülési lehetőség körében joghatályos nyilatkozatot nem tett, az elsőfokú bíróság pedig a felperes keresetleveléhez mellékelte feljelentést, illetve rendőrségi határozatot nem találta alkalmasnak a vélelem megdöntésére, mivel a vélelem a

mulasztás tényéhez kapcsolódik, és nincs jelentősége annak, hogy a mulasztás az alperesnek felróható-e.

Az elsőfokú bíróság megjegyezte, hogy az alperes megbízottjának az a magatartása, miszerint közterületen, nyitott autóban hagyta az adós cég iratait egyébként sem lenne alkalmas az alperes felelősség alóli kimentésére.

Ugyancsak nem adott alapot az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes mentesülésére az a tény, miszerint a csődbüntett miatt vele szemben indított büntetőeljárás megszüntetésre került, mivel a büntető, illetve a polgári jogi felelősség eltérő tényeken alapul.

Az alperesnek a kimentés érdekében a vélelemre tekintettel azt kellett volna bizonyítania, hogy az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek csökkentése, elkerülése, illetve a legfőbb szerv intézkedésének kezdeményezése érdekében. E körben azonban joghatályos nyilatkozat nem állt rendelkezésre a perben.

Az elsőfokú bíróság ezért a korábban kibocsátott bírósági meghagyással egyezően ítéletében megállapította az alperes felelősségét, és kötelezte őt vagyoni biztosíték letétbe helyezésére, a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján pedig a felperes perköltsége, valamint a feljegyzett kereseti illeték felhívásra történő megfizetésére.

Az alperes az ítélet ellen benyújtott fellebbezésében - annak tartalma szerint - az elsőfokú ítélet megváltoztatását, és a felperesi kereset elutasítását, a felperes perköltségviselésére kötelezését kérte. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az alperes terhére értékelte azt a körülményt, hogy az alperes tőle független ok miatt nem tudta az iratátadási kötelezettségét teljesíteni, holott az iratátadás hiányosságai miatt tett felszámolói feljelentés alapján indult büntetőeljárás bűncselekmény hiánya miatt került megszüntetésre.

Kifogásolta azt is, hogy a felperes hitelezői igényének összegszerűsége is vélelmen alapul, a felperes soha nem mutatta ki, hogyan keletkezett ez az összeg.

Hangsúlyozta, hogy az adós Kft. fizetéseképtelensége viszonylag rövid időn belül alakult ki, azt nem lehetett előre látni.

Arra hivatkozott, hogy az indokolásban felhívott, 2014. április 8-ai nyilatkozatát nem értelmezhetette volna az elsőfokú bíróság akként, hogy az alperes nem tudott nyilatkozni 51 023 000 Ft pénzeszköz felhasználásáról. Ezt a könyvelés nyilvánvalóan tartalmazta, hiszen ellenkező esetben az alperes bűncselekményt követett volna el, de mivel a büntetőeljárás meg lett szüntetve, ez azt is jelenti, hogy a könyvelés tartalmazta a pénzösszeg felhasználását, csupán az alperes nem volt akkor már annak birtokában.

Azt is sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte joghatályos nyilatkozatként az alperes személyesen tett nyilatkozatait. E körben előadta, hogy valójában ő megjelent az első tárgyaláson és kérte annak elhalasztását annak érdekében, hogy gondoskodhasson a jogi képviseléről. Két ügyvéd is elvállalta a jogi képviselőségét, azonban a tárgyalás időpontja előtt „visszaléptek”, és ez szintén nem róható az alperes terhére.

Tévesnek tartotta az elsőfokú bíróságnak az ítélet indokolásában rögzített azon megállapítását is, miszerint alperesnek a mentesülése érdekében azt kellett volna bizonyítania, hogy minden lehetséges intézkedést megtett a hitelezői veszteségek elkerülése, vagy csökkentése érdekében. Arra hivatkozott, hogy részben a megindult felszámolási eljárás, részben az iratanyag hiánya miatt nem volt abban a helyzetben, hogy ezt megtehesse, a vezetői feladatait nem tudta gyakorolni.

Utalt arra, hogy „a 2012. december 12-ei valós zárás után 2013. január 1. napjától új gazdasági év kezdődött, amely teljesen átalakította a pénzeszközök struktúráját, ezt követően a felperes is csak vélelmezni tudott.”

Tévesnek és logikátlanak tartotta azt, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte a büntetőeljárás megszüntetésének tényét és annak indokait az alperes mentesülése körében. Mindkét eljárásban

azonosak voltak a tények, ezért a megszüntetett büntetőeljárásban a törvényi tényállási elemek hiánya egyúttal a polgári jogi felelősség hiányát is jelentik.

Az elsőfokú bíróság felhívására - 13. sorszám alatt - a fellebbezését jogi képviselő útján is benyújtotta.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében elsődlegesen az alperes által jogi képviselő közreműködése nélkül előterjesztett fellebbezés, mint hatálytalan hivatalból történő elutasítását, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte.

Jogszerűnek tartotta az elsőfokú bíróság azt az eljárását, miszerint nem vette figyelembe az alperesnek az eljárás során jogi képviselő nélkül tett nyilatkozatait.

Alaptalannak tartotta az alperes fellebbezésében írt hivatkozásait, hiszen az adós cég fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete már a felszámolási eljárást megelőzően, 2013. április 11. napjától fennállt. A 2012. december 31-ei mérlegadatok szerint az adós rendelkezésére álló 51 023 000 Ft készpénzösszeget az adós folyószámlájának adatai szerint az alperes nem az adótartozásának kiegyenlítésére fordította.

Utalt arra, hogy az adós cég iratanyagát 2013. augusztus 23. napján lopták el, a felszámolási eljárás megindulását követő 51. napon, ezért megalapozott az a megállapítás, miszerint a vezető tisztségviselő az irat- és vagyonátadási kötelezettségének a felszámolási eljárás jogerős elrendelését követő 30 napon belül neki felróhatóan nem tett eleget, ez a magatartás pedig megalapozza a Cstv. 33/A. § (3) bekezdésében szabályozott vélelem alkalmazását. A perben a vélelem nem került megdöntésre.

Előadta, hogy az alperes a perben többször is tájékoztatva lett arról, hogy a perben kötelező a jogi képviselő, és ennek elmulasztása jogkövetkezményeiről is, ennek ellenére nem gondoskodott a jogi képviselőtéről, fellebbezését is személyesen eljárva terjesztette elő.

A fellebbezés nem megalapozott.

Az ítéletábra az alperes fellebbezési érvelései közül elsődlegesen az elsőfokú bíróságnak az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére alapot adó eljárási szabálysértésére történt hivatkozását vizsgálta meg.

Az elsőfokú bíróság által az 1.G.40.174/2014. számon indult perben az alperessel szemben kibocsátott bírósági meghagyás ellen benyújtott alperesi ellentmondás alapján 1.G.40.047/2015. számon lefolytatott perben az elsőfokú bíróság a 3. sorszámú, az alperes akkori jogi képviselője részére 2015. június 9. napján kézbesített tárgyalási jegyzőkönyvbe foglalt végzésével tájékoztatta a szabályszerű idézés ellenére a tárgyaláson meg nem jelent alperest az őt terhelő bizonyítási teher mellett arról, hogy a jelen perben kötelező a jogi képviselő, és annak hiánya jogkövetkezményeiről is.

Az alperes az elsőfokú bíróságon 4. sorszám alatt érkeztetett beadvány tanúsága szerint gondoskodott is a perbeli jogi képviselőtéről, az általa meghatalmazott ügyvéd azonban a 7. sorszámú beadványában bejelentette az alperessel kötött megbízási szerződés felmondását. Az alperes ezt követően újabb jogi képviselőt nem bízott meg, a 8. sorszámú előkészítő iratában érdemi védekezésének előadása mellett kérte a kitűzött tárgyalás távollétében történő megtartását.

A 2015. július 2. napjára kitűzött tárgyaláson az alperes ismételen nem jelent meg, az elsőfokú bíróságnak a tárgyalási jegyzőkönyvbe foglalt, részére 2015. július 9. napján kézbesített felhívására továbbra sem képviseltette magát a perben jogi képviselővel, a 10. sorszám alatt személyesen benyújtott előkészítő iratában a vele szemben indult büntetőeljárás megszüntetésére tekintettel kérte a jelen per megszüntetését is. Az alperes a perben 2015. szeptember 15. napján megtartott, utolsó tárgyaláson sem jelent meg személyesen, és jogi képviselővel sem képviseltette magát.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg azt, hogy a Pp. 73/A. § (1) bekezdés b) pontja szerint - mivel a pertárgyérték meghaladta a 30 000 000 Ft-ot - a perben mindkét fél számára kötelező a jogi képviselő, ami azzal, az elsőfokú bíróság 3., majd 6. sorszámú végzésében ismertetett következménnyel jár, hogy a jogi képviselő nélkül eljáró fél nyilatkozatait, eljárási cselekményeit hatálytalannak kell tekinteni a Pp. 73/B. § (1) bekezdése értelmében.

Az alperes az elsőfokú bíróság tájékoztatása, majd ismételt felhívása ellenére sem gondoskodott a perbeli jogi képviselőtéről, ezért az elsőfokú bíróság jogszerűen járt el, amikor az alperes ellenkérelmét (a 8., illetve 10. sorszámú beadványokban rögzített nyilatkozatokat) hatálytalannak tekintette, és az alperes kimentése körében értékelendő hivatkozásokat, adatokat a felperes keresetéhez mellékelte okirati bizonyítékok alapján vizsgálta meg (az adóeljáráásban 2014. április 8. napján készült jegyzőkönyvben foglalt alperesi nyilatkozat, valamint T.I.-nak a 2013. augusztus 23. napján a B.-i Rendőrkapitánysághoz címzett feljelentése).

Az elsőfokú bíróság ezért nem sértett jogszabályt akkor, amikor a többszöri tájékoztatás és felhívás ellenére jogi képviselő nélkül, személyesen nyilatkozó alperes nyilatkozatait hatálytalannak tekintette.

Az ítéletábra az alperesnek az elsőfokú bíróság döntését érdemben támadó fellebbezési hivatkozásait sem találta megalapozottnak.

A Cstv. 33/A. § (1) bekezdésére hivatkozással a vezető tisztségviselő felelősségének megállapítására indult perben a felperesnek kell bizonyítania a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte időpontját, az adós vagyonsökkenésének mértékét, vagy a felperes hitelezői követelése kielégítésének megghiúsulását, valamint az alperesi magatartás és a vagyonsökkenés/hitelezői követelések kielégítésének megghiúsulása közötti ok-okozati összefüggést. Amennyiben az alperes mulasztása folytán a Cstv. 33/A. § (3) bekezdésében megfogalmazott törvényi vélelem kerülhet alkalmazásra, akkor úgy kell tekinteni, hogy a vélelmezett a hitelezői érdekeket sértő, a felperes által bizonyított fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően tanúsított vezető tisztségviselői magatartással összefüggésben, annak eredményeként következett be az adós vagyonsvészése, illetve a hitelezői követelések teljes kielégítésének a megghiúsulása.

A felperes a keresetében a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének legkésőbbi időpontját a felszámolási eljárás iránti kérelme előterjesztésének időpontjában határozta meg, hiszen az azt megelőzően az adótartozás behajtására vezetett végrehajtási eljárás már eredménytelen volt, vagyis az adós nem rendelkezett elegendő vagyonnal a vele szembeni hitelezői követelések kielégítéséhez. Ezt az időpont meghatározást az alperes a fellebbezésében sem vitatta.

Az is bizonyított tény volt a perben, hogy az adósnak a 2015. július 6. napján kelt 4.Fpk.09-13-000215/72. számú végzéssel egyszerűsített módon befejezett felszámolási eljárásában a hitelező bejelentett, a felszámoló által nyilvántartásba vett teljes követelése kielégítetlen maradt.

Az állami adóhatóság jogerős határozatában megállapított, a felszámoló által nyilvántartásba vett hitelezői igény összegének a vitatása már nem volt lehetséges a jelen, a vezető tisztségviselőnek a ki nem elégített hitelezői igényekért fennálló felelőssége megállapítására irányuló perben, a hitelezői igény ki nem elégített összege a felszámoló visszaigazolásával, illetve a perbeli esetben a felszámolási eljárást egyszerűsített módon befejező záróvégzéssel igazolt. Az adós ezért megalapozatlanul sérelmezte azt, hogy a felperes, mint hitelező nem mutatta ki hogyan, milyen tételekből tevődött össze a követelésének összege.

Az alperesnek a magatartása hitelezői érdekeket sértő jellegére vonatkozó törvényi vélelem megdöntése érdekében a jelen perben azt kellett volna bizonyítania - mintahogyan arra az elsőfokú bíróság a 3. sorszámú végzésében kioktatta az alperest - hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte után az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek csökkentése érdekében.

Az alperes jogi képviselő hiányában - a korábban már kifejtettek szerint - a perben joghatályos nyilatkozatot nem tett, az elsőfokú bíróság azonban helyesen e körben is értékelte a felperes által becsatolt okiratok tartalmát.

A kimentésre alapot adó, felelős ügyvezetői magatartásként azonban nem lehetett értékelni azt a tényt, hogy az alperes megbízottja felelőtlenül, közterületen, nyitott autóban hagyta az adós iratait, ahonnan azokat eltulajdonították.

Az általa igénybe vett személy magatartásáért az esemény időpontjában még hatályban lévő, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 315. §-a, illetve 350. § (1) bekezdése alapján, a teljesítési segéd igénybevételéért fennálló felelősség, valamint a megbízott károkozásáért fennálló felelősség szabályai szerint az alperes a felelős, ezért a Cstv. 31. § (1) bekezdés a) - d) pontjaiban előírt iratátadási kötelezettség elmulasztása az alperes felróható magatartásának minősül. A felperes hitelezői igényének kielégítése az adós 2012. december 31-ei mérlegében feltüntetett 51 023 000 Ft pénzeszközből lehetséges lett volna, azonban sem a felperes által már 2012. év végén, illetve 2013. év elején indított végrehajtási eljárások, sem a felszámolási eljárás nem vezetett eredményre. Az 51 000 000 Ft-ot meghaladó pénzeszköz sorsáról az alperes sem az adóigazgatósági eljárásban (2014. április 8-ai meghallgatásáról készült jegyzőkönyv), sem a jelen perben, illetve a fellebbezésében sem tudott számot adni. Alaptalan és semmivel sem bizonyított az a fellebbezési hivatkozása, miszerint a 2012. december 31-ei zárónappal készített mérlegben szereplő 51 023 000 Ft 2013. évben is szerepelt a könyvelésben, csupán az okiratok hiányában arról nem tud az alperes sem számot adni.

Az ítéletábra ugyanígy megalapozatlannak találta alperesnek azt a fellebbezési hivatkozását is, miszerint a 2013. január 1. napján kezdődő új gazdasági év „teljesen átalakította a pénzeszközök struktúráját” az adósnál. Az alperes semmit nem bizonyított, de még csak nem is állított arra vonatkozóan, hogy a több mint 51 000 000 Ft pénzeszközt mire költhette az adós, azok helyébe esetlegesen milyen más vagyontárgyak kerülhettek.

Az alperes iratellenesen és megalapozatlanul állította a fellebbezésében azt is, miszerint részben az irathiany, részben a felszámolás elrendelése miatt nem tudta megtenni a tőle elvárható, a hitelezői érdekek védelmét szolgáló ügyvezetői intézkedéseket.

Az alperes felelősségének az alapját a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztétől a felszámolási eljárás jogerős elrendeléséig tanúsított magatartása képezi függetlenül attól, hogy a Cstv. 31. § (1) bekezdés a) - d) pontjai szerinti irat- és vagyonátadási kötelezettsége elmulasztása folytán helye van vele szemben a törvényi vélelem alkalmazásának.

Amennyiben a felperes által a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontjaként megjelölt 2013. április 11. napján az adósnál még meg volt a 2012. december 31-ei mérlegben kimutatott 51 023 000 Ft pénzeszköz, úgy azt a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 30. § (3) bekezdése értelmében az adóssal szembeni hitelezői követelések kielégítésére kellett volna fordítania. Abban az esetben, ha 2013. április 11. napján az előző évi mérlegben kimutatott pénzeszköz már nem volt fellelhető, az alperesnek ügyvezetőként intézkednie kellett volna annak érdekében, hogy pótbefizetés útján, vagy más módon, az adós társaság az adóssal szembeni hitelezői igényeket kielégítse.

A felperes az ellenkérelmében helytállóan hivatkozott arra, hogy az adós iratanyagát csupán 2013. augusztus 23. napján lopták el, a felszámolási eljárás kezdő időpontja 2013. július 3. napja volt, ezért az alperesnek, mint ügyvezetőnek 2013. április 11. napjától 2013. július 3. napjáig volt kötelezettsége a hitelezői követelések csökkentése érdekében szükséges intézkedéseket megtenni. Az alperes azonban semmilyen, a hitelezői veszteségek csökkentését célzó intézkedésre nem hivatkozott. A mulasztása miatt őt terhelő felelősség alól nem tudta kimenteni magát.

Az elsőfokú bíróság helyes jogi következtetést vont le az alperessel szemben indult büntetőeljárás megszüntetésének tényéből is.

A Cstv. 33/A. § (1)-(3) bekezdéseiben szabályozott, törvényi vélelem alapján fennálló felelőssége alól az alperes csak akkor tudta volna kimenteni magát, ha aktív, a hitelezői érdekek védelmében tett, a hitelezői veszteségek csökkentését célzó ügyvezetői magatartást tudott volna bizonyítani a perben. Joghatályos nyilatkozata hiányában ilyen alperesi magatartásra nem történt hivatkozás a perben (megjegyzi az ítéletábra, hogy a személyesen tett, ezért hatálytalan nyilatkozata sem tartalmazott ilyen érdemi állítást), a felperes által becsatolt okiratok pedig semmilyen, a hitelezők érdekét előtérbe helyező alperesi magatartást nem bizonyítottak. Ezzel ellenkezőleg, az alperes felelőtlen cégvezetését jelzi az, hogy a 2014. április 8-ai nyilatkozata szerint nem tudott magyarázatot adni a közel 51 000 000 Ft-os pénzeszköz mintegy 4 hónapon belüli eltűnésére, és az alperes megbízottjának súlyosan gondatlan, felelőtlen magatartása is az alperes terhére értékelendő.

Mindezen indokok alapján az ítéletábra az alperes fellebbezési hivatkozását nem találta alkalmasnak az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletének a megváltoztatására, ezért az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdésének alkalmazásával helybenhagyta.

A sikertelenül fellebbező alperes a másodfokú eljárással felmerült költségeit maga viseli, és a Pp. 78. § (1) bekezdése alkalmazásával az ítéletábra őt kötelezte a felperesnek a másodfokú eljárással felmerült, a felperes jogi képviselőjének a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3), (5)-(6) bekezdései alapján nettó 5000 Ft-ban meghatározott jogtanácsosi munkadíjból álló perköltsége megfizetésére.

Debrecen, 2016. március hó 22. napján

Dr. Madarász Anna sk a tanács elnöke, Cogoiné Dr. Boros Ágnes sk előadó bíró, Dr. Riczu András sk bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó